

En Cisco i la Pona

—Hola, Pona aixerida.

—Ja comences? Com es veu que et van bé els negocis.

—No puc queixar-me. Què no et van de la mateixa manera els teus?

—Burlate'n encara. Però no et facis il·lusions que tot canvia. No hi ha res permanent en la vida. Tot té les seves puges i baixes. El que avui és a dalt, demà és abaix i vice-versa, i així anem transcorreguent aquesta vida tant fallada de benestar com plena d'engúnies. En aquesta vall de llàgrimes on les persones sensates...

—Uii! uii! Atura't, Pona, atura't. Que has pres una volada perillosa i de probables conseqüències fatals. Més val que parlem del Carnaval, dels seus preparatius, etc.

—Amb tu si que és difícil parlar en sèrio.

—Ja veuràs, Pona. El meu lema és: preocupacions, poques. Fer tants anys com pugui. No fer el ridícul...

—I no casar-te.

—Per això dic no fer el ridícul.

—És a dir que segons tu, el casar-se és fer el ridícul?

—No diré que el casar-se un home el faci, però a voltes te'l fa fer la dona i pel cas és igual.

—Gràcies per l'al·lusió.

—Suposo no t'ofendràs, ja que tot va de broma.

—Sí, home si. És el teu lema. En parlar-te de casament, tot és broma. I tant seriosament que m'ho prenc jo.

—Precisament, com que ho conec,

tenció) per CALONGE de les GABARRES, circumstància deguda a la GENERALITAT de CATALUNYA del primer bieni de la República.

Distà CALONGE del Mar i del lloc anomenat Torra Valentina, platja de banys i d'esbarjo de nostra Vila, uns 3 kilòmetres i de les GABARRES, la friolera com a mínim d'uns 14 kilòmetres.

Que sigui el lector jutge del fet.

per contrarrestrar-ho, jo ho faig al revés.

—No sé perquè tens aquesta aberració al matrimoni.

—Bueno, Pona.

—Què no en veus de feliços, completament feliços de matrimonis?

—Fem punt i apart, creu-me.

En constituir una llar, l'escalf de la família, l'empar dels teus fills quan ets vellet, no et diu res tot això?

Prou Pona, prou. Potser si que encara em faries posar trist i fins em faries pensar...

En què? Aboca home, aboca. Tingues coratge. Vols que t'ajudi a dir-ho?

—No Pona. Que diries un disbarat.

—Si Cisco. Pel teu magí hi ha passat una claretat de cel. Enmig d'aquesta claretat, hi has vist la creació d'una família. Aquesta família la constitueix tu i...

—Que n'hi ha prou, Pona.

—I que ets tossut. No vols deixar-me explicar?

—No dona. No veus que anaves a dir un disbarat?

—Per tu si que tot són disbarats. Fins les coses més serioses.

—Em vols creure? Tomba plana que hi sortirem guanyant.

—Amb tu si que aviat no s'hi podrà parlar. Si es tracta de política? Girem full. Si de casori? Tombem plana. De què rediantre hem de parlar, doncs?

—Del que parlàvem abans. Dels casoris dels altres. Comencem per aquí. A veure, que portes avui? Explica't.

—I ja tenim el nen al carrer. Ja ha fugit d'estudi.

—Digues, digues i deixa't de cançons. Què hi ha de nou?

—Mira. El dia que m'empipi de debó, t'engegaré a la fresca i si vols endevinalles, fes te-les.

—Això no ho faràs. Perquè si ho fessis...

—Què?

—Que renyiríem.

—Ah, dolent. Tens totes les maneres per vèncer.

—Ep, maneres legals.

—Si home, si. A veure si encertes aquesta:

D'una Maria encisadora que d'altres voltes hem parlat, un cert jove s'hi ha apropiat per més senyes, és de fora; benvingut sia i en bona hora gosin d'aquest amor l'esclat.

—Un altre foraster? Aniran al copo aquesta gent de fora. Si tots es quedessin al poble, dintre curts anys els calongins autèntics podrien comptar-se.

—Què vols dir?

—Que hi hauria un entremesclament que faria fredat. Una calongina i un gironí, altra amb un palamosí, altra amb un santjoaní...

—Com?

—Vull dir de Sant Joan. Déu-nos-en guard que aquesta pluja de forasters, enlloc d'ésser simpàtics veïns haguessin vingut de terres enllà, per exemple de la Índia, de l'Himalaya, del Marroc, etc. que hi hauria hagut una barreja de físics estravagants de les més grans varietats.

Sortosament no és així i el bon nom de la bellesa calongina es manté al seu lloc. Perquè val a dir-ho i no t'estarrufis. Les noies del nostre poble, en termes generals, fan honor al seu *sexo... bello*.

—No cal que t'escarrassis, home. Els fets parlen.

—Els forasters voldràs dir?

—És clar que si.

—Què més portes?

—D'endevinalles, una altra. Però abans, recordes la Jobita?

—No, no recordo.

—Aquella morena salada que viu apartada de la vila, camí de La Bisbal?

—Sí, si. No en conec d'altra.

—Doncs sembla que va de sèrio amb un de Sant Antoni.

—Com? Un altre foraster? Això no pot ésser. Les autoritats tindran d'ocupar-se'n.

—A aquest jove li diuen un nom més estrany!

—Li diuen o s'ho diu.

—Crec que li diuen.

—Però Pona. No deuen quedar ja noies pels joves patris!

—Encara en queden, encara.